

Sygn. akt V CSK 663/13

POSTANOWIENIE

Dnia 8 lipca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

w sprawie z powództwa G. K. i B. M.

przeciwko D. W.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 8 lipca 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanego od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 21 maja 2013 r., sygn. akt I ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest szczególnym środkiem odwoławczym, którego wymogi określa art. 398⁴ k.p.c. wskazując na cechy konstrukcyjne skargi i nakładając na skarżącego obowiązek zawarcia w skardze wniosku o przyjęcie do rozpoznania oraz jego uzasadnienia (art. 398⁴ § 2 k.p.c.).

Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie, zaś cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie przez skarżącego istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym. Dla skutecznego powołania w skardze przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. konieczne jest wykazanie przez skarżącego kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego mającej charakter oczywisty, widoczny *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej. Skarga jest oczywiście uzasadniona, jeżeli bez wątpliwości nastąpiły podnoszone w niej uchybienia lub gdy jest pewne, że miały one wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia lub też podniesione zarzuty oczywiście uzasadniają wniesioną skargę.

Argumentacja pozwanego powołana w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie prowadzi do stwierdzenia, że wystąpiła przesłanka, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Skarżący oczywistą zasadność skargi wywodzi z naruszenia przepisów postępowania polegającego na całkowitym zignorowaniu przez Sąd Apelacyjny twierdzeń i zarzutów pozwanego zgłoszonych na jego obronę. W uzasadnieniu wniosku nie zostały jednak wskazane przepisy, z którymi wiąże to naruszenie i brak jest argumentacji prawnej w tym zakresie. Stopień ogólności podniesionych argumentów nie pozwala na stwierdzenie oczywistego i kwalifikowanego charakteru naruszenia oraz ewentualnego wpływu na wynik sprawy. Skarżący pomija również, że w postępowaniu kasacyjnym badaniu podlegają badaniu wyłącznie uchybienia procesowe w postępowaniu przed Sądem drugiej instancji, który jest wprawdzie sądem merytorycznym ale związanym zarzutami procesowymi zawartymi w apelacji. Wnioski dowodowe złożone były przed sądem pierwszej instancji i w zakresie objętym apelacją Sąd drugiej instancji do kwestii ich dopuszczenia się

ustosunkował. Podniesienie na obecnym etapie części zarzutów dotyczących postępowania przed sądem pierwszej instancji, w niedopuszczalnym powiązaniu z art. 233 § 1 k.p.c., nie będących przedmiotem rozpoznania w postępowaniu apelacyjnym, nie może więc podlegać kontroli.

Mając na uwadze uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania na tle motywów zaskarżonego wyroku, brak jest podstaw do stwierdzenia oczywistości naruszenia przepisów prawa procesowego, a w konsekwencji uznania, że *prima facie* zachodzi oczywistość zasadności skargi kasacyjnej.

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania art. 398⁹ § 2 k.p.c.